

העלון
השבועי
למשפחה

זמני השבת

כניסת שבת: 19:31

יציאת שבת: 20:21

רבנו תם: 21:16

הזמנים לפי אופק באר שבע

אור הבר

עורך: נריה אטון, פרשת בלק,

נא לא לקרוא בשעת התפילה, העלון טעון גניזה.

דבר העורך

פרשת בלק

"הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא"

כשהן עומדין משינתם שחרית הן מתגברים כלביא וכארי לחטף את המצוות ללבוש טלית לקרוא שמע ולהניח תפילין (רש"י).

אומר הרב שלמה לוונשטין שליט"א: בלעם משבח את ישראל על ההתגברות שהם מתגברים מדי בוקר בבוקר, בקומם בחשק לעשות את רצון בוראם ולחטוף את מצוותיו. בענין זה הקשה רבי מרדכי הלר שליט"א על ברכת הלבנה שבה אומרים: "ברוך... אשר במאמרו ברא שחקים וברוח פיו כל עבאם, חק וזמן נתן להם שלא ישנו את תפקידם, ששים ושמחים לעשות רצון קונם", ונשאלת השאלה: מנין לנו שצבא השמים 'ששים' ושמחים לעשות את רצון קונם? וכי פעם 'ראינו' כוכב שסיפר שהוא שמח? האם משהו ראה אותם רוקדים ביחד? מנין לנו שהם שמחים לעשות רצון קונם? אלא, ישנו יסוד מוסרי גדול מאוד בעולם – אין אדם שמסוגל לעשות תפקיד באופן קבוע ללא תרועים או התחמקויות של חוסר בררה, אלא אם כן הוא אוהב מאוד את התפקיד שלו ושמח מאוד במה שהוא עושה. אם אינו

אוהב זאת ואינו שמח בכך, מוכרח להיות שאי פעם הוא יחדל מעשיית התפקיד הזה בליט בררה בגלל אונס כלשהו. ומאחר שהכוכבים משמשים את בוראם וממלאים את תפקידם ללא הפסקה, וחקב"ה נתן להם "חק וזמן... שלא ישנו את תפקידם", מחייב הדבר שהם 'ששים' ושמחים לעשות רצון קונם", שכן השמחה מולידה רצון כל כך חזק, הגורם שהתפקידים יעשו באופן קבוע ללא תירוצים. על דברים אלו הוסיף המשגיח בישיבת אופקים רבי אלחנן פרבשטיין שליט"א בשם רבי שלמה וולבה

זצ"ל, שחז"ל אומרים: "כל הרגיל לבוא לבית הכנסת ולא בא יום אחד הקדוש ברוך הוא משאל בו", ונשאלת השאלה מדוע נאמר 'משאל בו' ולא 'משאל עליו'? אלא, מתרץ רש"י: "משאל בו – מה טיבו של פלוני, למה לא בא". וקשה, אומר הרב וולבה, נניח שאותו אדם בן ששים, כבר חמישים שנה הוא בא יום יום להתפלל, אם כן מדוע כעת שואלים מה טיבו? הלא נראה, שטיבו החיובי ידוע ומפורסם לכל, ורק פעם אחת קרה לו שלא הגיע. מכאן, שאם קורה לאדם שפעם אחת הוא לא בא להתפלל, יש בכך עדות לכך שטיבו שונה לגמרי, שכן הבעיה אינה עצם ההעדרות שלו יום אחד מהתפילה, אלא מה שהיא מוכיחה, שהרי אילו היה שש ושמח במה שהוא עושה ואוהב את התפילה, לא היתה קימת אותה פעם שהוא לא בא... לפיכך, כשפעם אחת אדם לא בא, שואל הקב"ה 'מה טיבו', הוא כבר נכנס לרובד שונה לגמרי ויש לבדוק מה מהותו אמנם, אם

מחזק מאוד
חובה לקרוא!!!

מדובר באונס אמיתי, התשובה לשאלתו של הקב"ה היא שטיבו נותר כמו קודם, אולם מכל מקום צריכים היו לבדוק ולחקור אודותיו, שכן אדם שמחוסר מעיד שאין הוא שש ושמח במה שהוא עושה. הרי לנו, ששמחה ואהבה לדבר מביאים לאדם רצון עז לעשות אותו, והוא שגורם לו שלעולם לא יפסיק מעשיתו, ואפילו פעם אחת לא ימצא תירוץ להתחמק מעשיית אותו מעשה.

בענין זה סיפר רבי אליעזר הגר מעשה נחמד, שגם אם לא יתרחש במציאות, מכל מקום הוא טומן בחובו לקח אמיתי:

במוצאי שבת שבו התחילו לומר 'סליחות' לפי מנהג אשכנז, ביקשו חסידי גור הגרים בערד, לנסוע לירושלים לאמירת סליחות עם האדמו"ר, ולשם כך שכרו אוטובוס מיוחד. אחד האברכים, המחזיק ברשותו רכב בעל שבעה מקומות, נסע עם הרכב שלו לבד, ותוך כדי נסיעה הבחין שהאוטובוס עומד בצד כשהוא מעלה עשן וכל החברים עומדים בחוץ.

בלי להסס נתן בלימה חזקה ועצר לידם בחריקה, ותוך רגעים

ספורים הקיפו אותו כולם: "משה, תקח

אותי...". כולם היו חברים שלו, והוא

לא חש בנח לבחור מי מהם יסע איתו,

ומי דינו להישאר בחוץ, לכן אמר

להם: "אני לא מסתכל אחורה ולא

אומר מי כן ומי לא, מי שיכול –

שיכנס...". (כמובן שאותו אדם עבר

עבירה חמורה של סכנת נפשות,

ועשה מעשה אסור.)

הוא באמת לא הביט אחורה בכלל,

אבל כשהרגיש שהאגוז מגרד את

האספלט, הבין שלא רק שבעה אנשים

נכנסו לשם... התחיל לנסוע כשהוא

מתפלל לריבונו של עולם שכל

השוטרים יהיו עיוורים, אלמים

וחירשים, אך התפילה לא התקבלה...

עוד רגע ושוטר עוצר אותו ומבקש ממנו לרוקן את הרכב. הוא

פתח את הדלת ולתדהמתו יצאו משם חמישה עשר אנשים...

השוטר הנדהם התחיל לצעוק עליו, בו במקום שלל את רשיונו

והודיע לו כי בעוד שלושה ימים הוא מוזמן לבית המשפט.

אבל וחפוי ראש התגלגל האיש עד לירושלים, ומיד לאחר

הסליחות ניגש לגבאי ואמר לו: "בדרך לכאן הסתבכתי קשות

עם המשטרה, אני מוכרח להיכנס לרבי". כששמע הגבאי במה

מדובר, החל לצעוק עליו מה ראה לשטות זו, "אתה צודק",

הסכים הנהג לכל מילה, "אבל תן לי להיכנס לבקש ברכה". הוא

נכנס אל הקודש פנימה, ו'זכה' למנת גערות חמה פי כמה מהרבי

בעצמו: הוא עמד שם כנוע וקיבל את כל מה שמגיע לו ביושר

רב, ובסופו של דבר פטר אותו האדמו"ר מלפניו ואמר לו: "טוב,

שה' יעזור ותצא מזה".

המשך בעמוד 2

המשך מעמוד 1

ביום שלישי הגיע מירדענו לבית המשפט. השופט כבר עמד שם כתובע, ומיד התחיל לומר לשופט: "כבוד השופט, תפסתי את האיש הזה במוצאי שבת האחרונה, כשבירכב שלו, לא תאמין, חמישה עשר אנשים במקום שבעה". השופט ראה לפניו אדם דתי ומיד התחיל: "אני לא מבין, לא כתוב בתורה 'ונשמרתם לנפשותיכם'? איך עושים דבר כזה?". "אדוני השופט", מתנצל הנגה, "לא הסתכלתי אחרונה, לא הייתי מסוגל לומר לאחד כן ולשני לא, ולא ידעתי כמה יש שם... אבל, השופט הזה אומר שהיו שם חמישה עשר אנשים, אני מציע, אפוא, שנרד למטה ונראה אם נכנסים חמישה עשר אנשים לרכב שלי".

השופט הסכים והשלושה ירדו למטה והחלו לעצור אנשים בבקשה להיכנס לרכב. נכנסו תשעה, ולא היה שייך להכניס אפילו סיכה נוספת...

כעת הרים השופט עיניים שואלות לשופט: "איך יכול להיות שהיו שם חמישה עשר איש? הרי אין מקום ליותר מתשעה בדוחק איוס!"

"במו עיני ראיתי", הצהיר השופט, אבל השופט נותר מסופק, ולבסוף החליט שכנראה הגזים השופט ופטר את הנגה מכל וכל.

הנגה יצא שמח וטוב לב בזכאותו, ובמסדרון פגש בו השופט.

"יצאת זכאי", אמר לו, "אבל תסביר לי מה קרה כאן, הלא שנינו יודעים שכן היו שם חמישה עשר איש, איך באמת הם נכנסו לשם?"

"אדוני השופט, פשוט וברור – אתה הבאת אנשים מן הרחוב, וכל אחד מהם רק רצה לצאת, ובשבילך הסכימו להיכנס, במצב כזה לא נכנסים יותר מתשעה. כשאני הכנסתי כל אחד מהנוסעים רצה להיכנס, וכשרוצים – יכולים!"

הנה כי כן, כשאדם רוצה לעשות משהו – שום כח שבעולם אינו מונע בעדו מלעשות כן!

ואפילו שלפעמים נראה לאדם שאינו יכול לעמוד במשימה המוטלת עליו, עליו לדעת כי אין דבר העומד בפני הרצון! שבת שלום ומבורך.

אור החיים על הפרשה

"וירא בלק בן צפור את כל אשר עשה ישראל לאמרי. ויגר מואב מפני העם מאד"

שואל האור החיים הקדוש מדוע דווקא המואבים פחדו ולא המדינים, והרי מדין היו יותר צריכים לפחד משום שהם נהרגו.

מתרץ האור החיים הקדוש על פי דברי המדרש (במדבר רבה) שבלק היה מנסיכי מדין, ומפני שפחדו מעם ישראל המליכוהו עליהם. אם כן יוצא, שגם מואב וגם מדין פחדו מעם ישראל.

שואל האור החיים שאלה נוספת: הרי גם מואב וגם מדין פחדו מעם ישראל. אם כן מדוע נכנעו מואב מפני מדין והמליכו מלך עליהם מנסיכי מדין, ולא להיפך?

ומתרץ האור החיים: הטעם שמואב נכנע למדין, משום שמואב היו צריכים להצעה של מדין, שהרי משה רבנו גדל במדין והכירו אותו המדינים, לכן המואבים רצו ליטול עצה ממדין.

פרפראות לתורה

פרשת בלק?

מבין חמישים וארבע פרשיות שבתורה. נקראות חמש פרשיות בשמות של אנשים: "נח", "יתרו", "קורח" "בלק" ו"פינחס". על נח מעיד הכתוב בפרוש: "נח איש צדיק תמים היה בדורותיו" (בראשית ו, ט). יתרו חותן משה זכה להוסיף פרשה מיוחדת בתורה: "ואתה תחזה..." (שמות י"ח כ"א – כ"ג). על עדת קורח אמרו חז"ל במסכת סנהדרין (ק"י, ע"א), שהיו גדולים בתורה. פינחס בן אלעזר זכה לקדש שם שמים, בקנאו קנאת ה' לעיני כל ישראל. אולם לגבי בלק יש מקום לשאול: על שום מה זכה מלך מואב זה, שביקש להצר לישראל, שתיקרא פרשה בתורה על שמו? מסבירים זאת חכמי ישראל על פי המאמר המובא במסכת סוטה (מ"ז, ע"א): "בשכר ארבעים ושנים קורבנות, שהקריב בלק מלך מואב – זכה ויצאה ממנו רות, שיצאו ממנה דוד ושלמה".

לפי מסורת זו, עמדה לו לבלק זכותם של צאצאיו הדגולים: גדולי המלכים בישראל, דוד ושלמה, וכך הונצח שמו של מלך נוכרי זה, שלא הסתיר את שנאתו הכבושה לישראל, על אחת מנ"ד הפרשיות שבתורה.

וישם ה' דבר בפי כלעם

חכמי המסורה מציינים, שבפרקים כ"ב – כ"ד, פר' "בלק" אין הפסק בפרשיות: לא פרשה "פתוחה" ולא פרשה "סתומה" – כפי שקיים בפרשיות אחרות בתורה.

העיר בעניין זה רבי ישראל מאיר מראדין בעל "החפץ חיים": החלוקה לפרשיות וההפסקות שבין פרשה לפרשה נועדו – כפי שמציין רש"י בתחילת ספר ויקרא "ליתן רווח למשה להתבונן בין פרשה לפרשה ובין ענין לענין". וכיוון שהדברים שאמר בלעם לא נבעו מתוך מחשבה שלו. אלא ה' שם דבר בפיו וכפה עליו כל מילה ומילה, לא היו נחוצות כאן הפסקות. כי לא היתה כאן התבוננות אישית ושיקול דעת מעד בלעם מה לומר, אלא כל דבריו היו אמרי קודש מן השמים. משום כך אין בפרשת "בלק" עד סיפור שובו של בלעם למקומו – פרשה "פתוחה" או "סתומה".

"הן עם לבדד ישכון ובגוים לא יתחשב"

מהו הן? כל האותיות (באלף – בית) מזדווגין (מצטרפות בזוגות) למספר עגול, עם אותיות אחרות). כיצד: א"ט – הרי י', (10 = 9 + 1) ב"ח – הרי י', (10 = 8 + 2) ג"ז – הרי י', ד"ו – הרי י', נמצאת ה' לעצמה. וכן האות נ' אין לה זוג: י"ז – הרי ק', (100 = 90 + 10) כ"פ – הרי ק', (100 = 80 + 20) ל"ע – הרי ק', מ"ס – הרי ק': נמצאת נ' לעצמה.

אמר הקדוש ברוך-הוא: כשם ששתי אותיות הללו אינן יכולות להזדווג עם כל האותיות, אלא הן לעצמן. כך ישראל אינם יכולים להידבק עם עובדי כוכבים ומזלות. אלא לעצמם, מפורשים. אין מתערבים בהם. שנאמר "הן עם לבדד ישכון, ובגוים לא יתחשב".

הלכות תפילה

מהלכות תפילה בזמנה

י. המתפלל קודם עמוד השחר לא יצא ידי חובת תפלת שחרית, וצריך לחזור ולהתפלל. ומכל מקום טוב שכאשר יחזור ויתפלל יאמר בדרך תנאי: "אם אני חייב להתפלל שנית, תהיה תפלה זו תפלת חובה, ואם לאו תהיה תפלת נדבה". אבל המתפלל

אחר עמוד השחר, יצא ידי חובתו. ושיעור מהלך מיל הוא שמונה עשרה דקות. לפיכך זמן עמוד השחר הוא שיעור שבעים ושתיים דקות קודם הנץ החמה בשעות זמניות. יא. יש להזהר בחג שבועות ובהושענא רבא שהעבור יתפללו עם הנץ החמה, והיינו שיגיעו לשמונה עשרה בנץ. ואם קשה להם להתמין עד הנץ, ויש חשש שהעבור יתפזר, יתפללו אחר עמוד השחר. וכן פועלים שעליהם להופיע במקום עבודתם בשעות המוקדמות של הבוקר, מותר להם להתפלל להתחלה אחר עמוד השחר. ובפרט בחורף שהשעה דחוקה להם]. ואם הקדימו והתפללו שמונה עשרה קודם עמוד השחר, יחזרו להתפלל בתנאי של נדבה. [ואם יש להם פנאי לבוא להתפלל בבית הכנסת, ינהגו כך: יתחילו העקדה וסדר הקרבנות כתשעים דקות לפני הנץ החמה, באופן שיתחילו ברוך שאמר לאחר עמוד השחר, שהוא שבעים ושתיים דקות קודם הנץ החמה, (וכאשר יסיימו ברכת ישתבח) שבינתיים עברו לפחות ו' דקות אחר עמוד השחר (יתעטפו בציצית ויניחו תפילין בברכותיהן, ויאמר השליח צבור קדיש וברכו). וטוב שיאמר בלחש שלשה פסוקים ה' עבדות עמנו וכו', לפני שיאמר הקדיש. (ויתחילו יוצר אור והלאה. וכאשר יגיעו לשמונה עשרה, יתפלל השליח צבור בקול רם ג' הברכות הראשונות, והעבור יתפלל עמו מלה במלה, עם הקדושה, עד האל הקדוש, ואחר כך יסיימו התפלה בלחש. ואין צורך להתפלל חזרה, מאחר שהפועלים ממחרים למלאכתם. ואם יש להם עוד פנאי מועט, יאמרו וידוי, י"ג מדות, ונפילת אפים. ואם לאו ידלגו הוידוי ונפילת אפים, ויאמרו חצי קדיש, ולאחר מכן יאמרו אשרי ובא לציון, וקדיש תתקבל, ויחלצו הטלית והתפילין תוך כדי אמירת שיר של יום ועלינו לשבח, ויצאו לעבודתם. ובימי שני וחמישי כשהזמן מצומצם, יש להעדיף קריאת התורה על הוידוי והתחנונים שעם אל מלך וכו'. ובדרך הליכתם לעבודה יסיימו שאר התפלה. ואם יש עוד פנאי, יאמרו תפלת שמונה עשרה עם החזרה, וכן יסלימו במדת האפשר שאר התפלה.

יב. אין לסמוך על זמני "עמוד השחר" שמתפרסמים בהרבה לוחות שונים, שרובם ככולם מיוסדים על חשבון המנוגד לדעת מרן שקבלנו הוראותיו [חוץ מהלוחות שיצאו לאור בשנים האחרונות על פי דעת מרן]. אלא יש לחשב תמיד זמן "עמוד השחר" שבעים ושתיים דקות, זמניות, קודם הנץ החמה. (ילקוט יוסף)

הלכות סעודה

דיני הפסק בסעודה

כב. מי שנזכר בתוך הסעודה שלא התפלל ועמד והתפלל, אפילו אם אין שהות לגמור סעודתו ולהתפלל, שחייב להפסיק ואי אפשר לאכול

עד שיתפלל, עם כל זה לא הוי הפסק. ואפילו אם יצא מביתו והלך להתפלל בבית הכנסת, בדיעבד לא הוי הפסק.

כג. הישן בתוך סעודתו שינת עראי, אף על פי שאין זה הפסק, ורשאי להמשיך בסעודתו, וכמו שכתב מרן בשלחן ערוך, מכל מקום צריך לחזור וליטול ידיו בלי ברכה. ואף בישן פחות מחצי שעה ראוי להחמיר בזה.

כד. הנערך לנקיבו באמצע הסעודה, ויצא לשירותים, לא הוי הפסק, [אבל נוטל ידיו ומברך אשר יצר בלבד].

כה. הנוגע במקומות המכוסים באמצע הסעודה, נוטל ידיו בלא ברכה.

כו. הנערך לנקיבו באמצע אכילת פירות ומגדנות, כשחוזר לחדר ורוצה להמשיך לאכול שם פירות, יש אומרים שאינו צריך לחזור ולברך על הפירות, אחר שמעיקר הדין מותר לאכול בבית הכסא אולם לדינא אף אם השירותים באותה הדירה צריך לחזור לחזור ולברך שוב ברכה ראשונה על הפירות, אחר שדרך בני אדם להסיח דעתם מאכילה בבית הכסא, ויש כאן הפסק, והדין כן אפילו אם אכל בתחלה שיעור כזית. וכן עיקר כסברא שניה.

כז. חברים היושבים ולומדים, ואוכלים עוגות ופירות, או שותים תה או קפה, וכל דבר שברכתו האחרונה בורא נפשות, ויצאו לחדר אחר ורוצים לאכול שם פירות, כיון שהוא בדירה אחת אינם צריכים לברך שם על הפירות. אפילו אינו רואה משם את מקומו הראשון. וגם כשחוזרים לחדר שאכלו שם בתחלה ורוצים לאכול שם עוד פירות, אפילו לא אכלו בתחלה כזית, אינם צריכים לברך ברכה ראשונה שנית. ובפרט אם היה בדעתם מראש לברך במקום אחד ולהמשיך האכילה במקום אחר, ואוכלים והולכים, שאינם צריכים לחזור ולברך. וכל שכן אם הניחו מקצת חברים שיושבים על השלחן ואוכלים פירות ומגדנות, ויצאו לחדר אחר, כשחוזרים רשאים להמשיך לאכול מהפירות בלי ברכה ראשונה. שיש אומרים שגם לאכילת פירות ומגדנות מועיל הניח שם מקצת חברים.

כח. מי שאוכל פירות ועלה לקומה שניה הנמצאת בתוך הבית, (היינו, שמדרגות הקומה השניה נמצאים בתוך אחד מחדרי הבית, ולא כמו חדר מדרגות חיצוני), וכשחוזר למקומו רוצה להמשיך באכילת הפירות, אינו מברך עליהם שוב בתחלה.

כט. כבר נתבאר שהשותה מים והיה בדעתו לשתות עוד לאחר זמן, וחשש שלא יעבור זמן עיכול ויכרך נפשות, אבל היה בדעתו לשתות עוד, אינו חוזר לברך שהכל. אבל אם בירך נפשות בכונה תחלה, ולא מפני שחשש שיעבור זמן עיכול, מברך שהכל. (ילקוט יוסף)

סיפורי צדיקים

דרשה לשבעים שנה

בשבת פרשת בלק נכנס הגאון רבי אברהם הלוי ברוכים לבית הארי ז"ל הקדוש בעהרי השבת וראה את הרב ישן, כששפתיו רוחשות. ניסה להקשיב. ואז התעורר

האר"י. כששאלו לפרש מעשיו, התנצל רבי אברהם ואמר כי רצה לשמוע מה לחש הרב בשנתו. הסביר לו הארי ז"ל כי בעת שהוא ישן עולה נשמתו אל השמים, ומלאכי השרת מוליכים את נשמתו לפני המלאך הממונה על נשמות כלל ישראל, ושואלים אותו לאיזה ישיבה הוא רוצה ללכת. ביקש רבי אברהם שילמד אותו מה שלמד, וענה הארי ז"ל: היום עסקתי בסודותיה של פרשת בלעם. ומעיד אני עלי שמים וארץ, כי גם לו דרשתי שבעים שנה ללא הפסקה, לא היה הזמן מספיק כדי לומר כל מה שלמדתי היום בשנתי...

התעמקות בלימוד התורה

סיפר תלמידו של רבי מרדכי שרעבי, שהיה מבאי ביתו, שפעם אחת הוא הגיע לבית רבנו כדי להתייעץ עימו בעניין הנערך לו בדחיפות, ולבקש את ברכת הרב. הרב לא היה בביתו באותה שעה, והרבנית יעצה לאברך שהמתין, שיעלה לישיבה וישטח בפני הרב את בקשתו. עשה התלמיד כעצת אשתו – חבר. ניגש לבית המדרש והקיש בדלת שהייתה סגורה. הוא דפק פעם ושתיים, אך אין קול ואין עונה. האברך ניסה שוב ושוב. וכשנוכח כי לא פותחים לו את הדלת, החליט לדחוף קמעה את הדלת ולהציץ פנימה. הדלת נפתחה בקול רעש גדול ולתדהמתו ראה התלמיד את רבנו יושב בסמוך לפתח, מתעמק בלימודו בספר "ראשית חכמה", ופניו כלהבות אש. רבנו לא הרגיש כלל בפתיחת הדלת וכניסת התלמיד. עמד התלמיד והתבונן בצדיק הזוהר כזוהר החמה בלימודו, ולא פעה את פיו לקרוא לרבנו ולשאלו את שאלתו. כך נמשך המעב, רבנו שוקד בלימודו ולא חש כי מאן דהו ממתין לו. והתלמיד קופא על מקומו ומביט בהשתוממות בצדיק המופשט כל כולו מן הגשמיות. לפתע נשא רבנו את עיניו וראה את תלמידו. הוא קרא לו בחביבות, ושאל אותו לחפצו, ומיד ענה לו תשובה המתאימה לענינו. בסיום דבריו הוסיף רבנו התנצלות על כך שלא הרגיש בנוכחותו. עד כדי כך גדלה עמקותו ושקידתו של רבנו בלימוד התורה.

צדיקים במיתתם קרויים חיים

רבי חיים בן עטר

בעל ה"אור החיים" הקדוש

ר' חיים בן עטר נודע בכינוי ה"אור החיים הקדוש" על שם ספרו, היה מגדולי פרשני המקרא בתקופת האחרונים, פרשן התלמוד, מקובל ופוסק הלכה. חיבורו הידוע ביותר הוא הספר "אור החיים" פירושו על

התורה. את מרבית שנותיו, כארבעים שנה, חירבי חיים בן עטר במרוקו. בתקופה זו היה מוכר בעיקר בקרב יהדות מרוקו.

בגיל ארבעים ושלוש עלה לארץ ישראל עם שתי נשותיו (מאחר ולא נולדו לו ילדים נשא עוד אישה) וחבורת תלמידים שהתעתדה להקים בארץ ישראל ישיבה, תוך כדי שהוא קורא ליהודים שפגש בדרכו להצטרף לעלייתם.

במסעו לארץ ישראל עבר דרך איטליה, ובה הדפיס את ספריו שהקנו לו את שמו בפזורה היהודית כולה, אף בזו האירופית. לאחר תקופת נדודים בעפון ארץ ישראל, השתקע בירושלים ובה הקים את ישיבתו, "מדרש כנסת ישראל". נפטר כשנה לאחר בואו לירושלים, בקיץ תק"ג, בגיל 47.

סיפור על האור החיים הקדוש

כאשר הגיע הרבי מבעלו זצ"ל לירושלים, הוא התאכסן תקופת מה בביתה של משפחה אחת. בסמוך לשם התגורר יהודי תלמיד חכם שלא זכה בבנים, וכבר עברו למעלה מעשרים שנה מאז נישואיו.

בליל ההילולא של ה"אור החיים" הקדוש, ראתה בחלומה אשתו של אדם זה את דמותו של האור החיים הקדוש.

כאשר התעוררה למחרת משנתה, זכרה את דבר החלום וסיפרה לבעלה, אך הלה לא יחס לדבריה כל חשיבות והגיב באדישות.

הלכה האישה וסיפרה אודות החלום לאחת משכנותיה, שהשתייכה למשפחת חסידים. "לכי וספרי על כך לרבי מבעלך", יעצה לה אותה שכנה, "הרי הוא נמצא בקרבת ביתך ממש". נשאה העצה חן בעיני האישה, וכן עשתה.

"לכי מיד אל קברו של בעל ה'אור החיים' הקדוש" יעץ לה הרבי מבעלו, "ואמרי שם את כל ספר התהלים. לאחר מכן בקשי מן הצדיק שימליץ טוב בעדך והבטיחי לו, כי אם יולד לך בן, תקראי את שמו 'חיים', על שמו".

בלב מלא תקווה, חשה האישה למלא את דבריו של הרבי מבעלו. היא ניגשה אל קברו של רבנו, ובעיניים דומעות קראה שם את כל ספר "תהלים".

לאחר מכן שטחה את תחינתה. ואומנם, תפילתה, שיצאה מעומק הלב, התקבלה. לשנה הבאה בט"ו בתמוז יום הילולת ה'אור החיים' הקדוש, ילדה האישה בן, ותקרא את שמו "חיים". בן זה, שנולד בדרך כה מופלאה, יחיד היה לאימו.

יום חמישי ט"ו בתמוז יום הילולתו זיע"א

לזיווג הגון

דוד בן אילנה.
ציליל בת אסתר.
מירית בת דניאלה.
גולן בן אסתר.
אביה בן ויואן.
צופית בת שרונה.
גל בת אסתר.
עופרי בן עמית.
שרה בת אוסנת.
שולמית.
אביה בת אוסנת.
שולמית.
עודד בן מזל.

לרפ"ש

ברוך חי בן לאה.
רחל בת שרה.
מירה בת רחל.
ר' נפתלי בן נעמה.
ציונה בת נעמה.
שמעון חמו.
ימנה בת חנינה.
אלגריה בת מרים.
אליאן בת עזיה.
יוסף בן מרים.
מאיר בן חנינה.
אליה אבנר בן רבקה.
לישי בת אור מזל.

לעי"נ

אליהו בר שרה.
מזל בת חנה.
יעקב בר מזל.
יצחק מאיר בר מזל.
ארלט חנה בת פריחה.
יוסף בר חנה.
ינית בת רחל.
סול בת מסעודי.
יצחק אברהם.
עמרם דמרי.
חנה בת מרים.
צבי כהן.
אלקנה בן אסתר.